

Første næstformand (Ivar Hansen):

Hr. Arne Melchior, og derefter fru Lotte Henriksen.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg synes, det var en meget generaliserende og over- og misfortolkende udlægning af den første halve times debat, hr. Helge Adam Møller gav, og jeg håber ikke, at hr. Bertel Haarder har opfattet debatten på den måde, og jeg synes heller ikke, at hr. Helge Adam Møller burde, for så ville jeg ikke have beskyldt ham for noget i den retning.

Og nu gav hr. Helge Adam Møller altså eksempler på fire lande med i alt ca. 100 i Danmark sig opholdende personer – som om det var nogen løsning på regnestykket!

Men så jeg vil da igen stille dette spørgsmål, denne gang til hr. Helge Adam Møller og noget i tråd med, hvad hr. Søren Søndergaard spurgte om:

Der er altså ca. 50 millioner flygtninge i verden, siger UNHCR, og de 95 pct., altså ca. 47,5 millioner af dem, befinder sig i nærområder, og mange af dem lever i virkelig nød. Er forslagsstillerne her i dag villige til at lægge nogle mærkbare beløb på bordet for at hjælpe de 47,5 millioner stakler?

Og det kan jo ikke være på bekostning af det, vi bruger her i landet på vore egne, for det har forslagsstillerne jo ikke ønsket at få lavet om på.

(Kort bemærkning).

Lotte Henriksen (S):

Nu fik hr. Helge Adam Møller det jo til at lyde, som om vi faktisk ikke i forvejen hjælper de 95 pct. flygtninge ude i verden eller faktisk heller ikke i dag tænker i konfliktløsning regionalt, og det gør vi jo. En stor del af den ulandsbistand, vi giver i dag, giver vi jo netop for at løse konflikter, og når aktstykket omkring Somalia overhovedet kom op, er det jo også en måde at tænke konfliktløsning på. Muligheden for at hjælpe tilbagevendte flygtninge er jo præcis også at hjælpe dem til at blive repareret i deres eget område, og det er da også for at undgå, at en ny konflikt skal opstå.

Så vil jeg sige om Kina, som bliver nævnt, at det er rigtigt, at vi giver støtte til Kina. Vi giver bl.a. blandede kreditter, og et privatsektorprogram har vi i gang i Kina. Det har også været et stort ønske for dansk erhvervsliv. Så det næste spørgsmål bliver selvfølgelig, hvordan man skal

stoppe ulandsbistanden til eksempelvis de her danske virksomheder, som får støtte, for at lægge pres på Kinas regering? Den debat vil jo komme i forlængelse af hr. Helge Adam Møllers forslag.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hvis regeringen var konsekvent, henvendte den sig til ambassadørerne for de fire lande, jeg nævnte, i morgen og sagde, at når de kreditter, den støtte og de aftaler, man har i øjeblikket, udløber, så får man ikke én eneste krone mere, medmindre man tager de få snese statsborgere tilbage. Så er jeg sikker på, at man inden for en uge vil få svar tilbage: Selvfølgelig tager vi dem. Det ville da være en utrolig dårlig forretning for Kina med 25 mio. kr. i blandede kreditter, hvis man ikke tog de 15 statsborgere hjem, når der i forvejen bor over én milliard mennesker. Regeringen i Kina aner sikkert ikke noget om det her, og det er derfor, jeg spørger ministeren direkte: Hvornår har ministeren taget direkte kontakt til disse landes regeringer?

Så til hr. Melchior. Er man villig til at hjælpe de stakler i nærområdet? Ja, det er jo det, hele vores forslag går ud på. Ved at hjælpe færre i Danmark – til en pris af 100.000 kr. om året – kan man typisk få en somalisk familie til at overleve i Kenya på et niveau, der er mindst lige så højt som det, den kom fra. Der kan man hjælpe en familie på seks eller syv medlemmer for det samme, som det koster at hjælpe én enkelt somalier her i Danmark i seks måneder. Det er da derfor, vi siger, at vi må koncentrere mest muligt af hjælpen i nærområderne, hvor vi typisk kan hjælpe omkring 10 gange så mange som ved at hjælpe i Danmark. Det er jo hovedideen.

Så til hr. Estrup, der ikke synes, der er rimelighed i at foreslå, at vi skal skære i bevillingerne. Det er jo rigtigt, at vi har foreslået, at man skærer 20 pct. af vores ulandsbevillinger, således at Danmark i stedet for at være verdensland nr. 1 bliver et af de tre lande i hele verden – af de 187 lande, der vist er i øjeblikket – som yder mest. Og det er der vel en vis rimelighed i. Kan det være rigtigt, at vi år efter år efter år bruger flere penge og så overlader det til hr. Estrups børn og børnebørn at betale dem tilbage?

I dag bliver der i Danmark født 200 børn. Hvert eneste af dem får bundet et lille mærke rundt om den ene ankel, hvor der står, hvad det hedder, Marianne, Peter eller Jørgen. Om den